

Kring dem har ljuset tömt sin bager
Och hvilat sträckt sin lägerstad.
Dem råder Urans hand sin lager
Och fårlet sina myrtenblad.
Dem hämtar öfverflödet råtter
Ur fog och luft, från haf och jord,
Och drufwans Gud, från Greflands slätter,
Sin dryck i gyllne skålar sätter
På deras Konungeliga bord.

Ja — Men när wållusten förswagar
Med deras krafter deras mod,
När ledsnan fräter deras dagar
Och frugtan isar deras blod,
När uflas gråt i swafwel-sturar,
Slår ner med folkens hånbe. strå,
Och hatet deras fjät belurar,
Hvem bor då innom dessa murar?
Min Wän, — Olyckliga som wi. —

Det gifs, Monarker! öfwer Eder,
En Magt, som ödet lagat gaf:
Til samma gömda mål, hon leder,
Blott skilda vägar, — Drott och Slaf.
Wi alla til en Sålhet fika,
Som vårt förmodna hopp beler.
Och när wi lida, är det lika,
Om det som fattiga, som rika,
Som höga eller låga sker.

GS 553

Fem stycken helt nya och mycket wackra

W i s o r ,

Den Första:

När jag dricker, Snillet's Gud &c.

Den Andra:

Sof, min söta Gåfel sof, &c.

Den Tredje:

Han som en dag skal werlden dömma &c.

Den Fjerde:

Drifwan knarrar under Skon &c.

Den Femte:

Hwi städar du med säradt öga &c.

Alla Fem kunna sjungas under fina egna
wackra och behagliga Melodier.

F a h l u n 1803.

Tryckte hos Pehr Ol. Armar.

Kostar En Schilling.



Wisa af Anacreon.

När jag dricker, Snillet's Gud
Mig til Amphion förbyter;
Och i Eyrans lätta ljud,
Glädjen ur mitt hjerta flyter.

Chor.

Glädjen i vårt hjerta flyte,
Och vår stämmas glada ljud
Sig til Amphion förbyte,
Under skygd af winets Gud.

När jag dricker, från min själ
Sorgens mörka Spöke rymmer;
Och jag tar en dags farväl
Af de tårande bekymmer.

Chor.

Af de tårande bekymmer
Bjuda wi en dags farväl,
Och wid Bålen sorgen rymmer
Ur vårt öga och vår själ.

När jag dricker blir det war,
Hösten sig för Gubben gommer
Och jag tappar Femti år
I Bouteljen, som jag tömmer.

Chor.

I Bouteljen som wi tömma
Wi förlora Femti år;

Höstens köld wi gernä glömma,
Ty wid Bålen blir det war.

När jag dricker, rast och yr,
Hastar jag at Glickan byrka;
Och til nya äfventyr,
Dricker jag förnyad styrka.

Chor.

Drickom til förnyad styrka,
När bland glada äfventyr,
Wi den ömma Eldshet byrka,
Som vårt tända hjerta bryr.

När jag dricker, af en Wån
Jag förtroligt sötman njuter;
Hjertat sig, som bågaren,
Öfwer mina läppar gjuter.

Chor.

Wå på läppen hjertat gjutas,
Gjuta sig med Bågaren,
Och förtroligt sötman njuta
Af en Dryckes-bror och Wån!

När jag dricker gör jag wål,
Ödden wid min tröstel wakar,
Men et rus jag undansjål,
Innan han sin lia skakar.

Chor.

Ödden wid vår tröstel wakar,
Bröder den gör mycket wål,
Medan han sin lia skakar,
Som et rus sig undansjål.

Den Andra:

Den Sattiga Modren.

Sof, min söta Gåse! sof,
Ingen fluga skal dig störa,
Ingen råtta skal få lof
Minsta grand på golfwet röra.

Sof! din Mamma sitter här:
Hon för barnet sit skal waka;
Medan Pappa borta är
Från sit barn och från sin Måka.

Pappa går ifrån oss så;
Går och lemnar oss at gråta!
Gråt ej, söta barn! ändå:
Dig din Mor ej skal förlåta.

Dig din Mor ej öfwerger,
Om hon dödde än af hunger,
Gråt ej, bästa Gåse! mer:
Hör din Mamma, hur hon sjunger.

Mamma sjunger för sit barn:
Hwarför skal då barnet flaga?
Mamma nystar på sit garn
Och skal kläber åt dig laga.

Om ej barnet ger sig ro,
Mamma från sin gerning hindras
Hwar ska då wi arma bo?
Hur skal då vår hunger lindras?

Sof min Gåse! låt mig se,
Hur du ligger sött, och drömmar,
Ser jag dig i sömnen le:
Alla sorger jag förslömmar.

Sof, min söta Gåse! sof,
Ingen fluga skal dig störa:
Ingen råtta skal få lof,
Minsta grand på golfwet röra.

Den Tredje:

Wisa för de Sattige.

Han som en dag skal werlden dömma,
Mildt leende wart hjerta bödd,
Wid nöjets bågare at dömma
Förföljdas tårar, uflas nödd.
Opp, Bröder följom detta bud
Från werldens Herre, glädjens Gud.

Hwar döblig wid en broders sida
Han knöt med et harmoniskt band,
Dödd missund öfwer dem som lida
Och gjäldar det med egen hand.
Mins hwad han sagt så faderlig:
Mig tillhör den, som liknar mig.

Frid ware dig! som willigt lättar
Bekymret med et tröstfullt ord;
Och dig som hungrens offer mättar,
Om blott med smulan från dit bord!

Det Domarn ser, från fästets band;
Til hjertat förr än til din hand.

Swad wårde har ditt guld i grafwen,
Om ej dess bruk föråblat det?
Sjelf Spirans prakt och Seararns glaswen
Förtrampas under tidens fjät.
Men för den stärf, du armob gaf,
Din lön är öfwer tid och graf.

Bland våra sänger hörom Bröder,
O hörom nödens brutna röst!
För bennes glömda rof, som blöber,
O öpnom broderliga bröst!
Ja, Broder, följom detta bud,
Från werldens Herre, glädjens Gud.

Den Sjerde:

Winter : Wisa.

Drifwan knarrar under ston,
Wådet wildt från Norden ryter;
Strömmen stelnar under bron,
Wandrarns Nåsa flyter.
Kölden utan all pardon,
Kufwar Prins och Gattighjon,
Hjeltar och Recrüter.

Frusna ögon fyllda tår,
Snabba pålsade Personer;
Rimfrost uti klägg och hår,
Flux och Emulsioner.

Gift och Febrar svart man går,
Månstör öfvertäckt på bår,
Til och Keridoner.

Dagen fyra timar torrt,
Tre tums Is på fönsterrutan;
Gamla lif som hosta tort,
Snuswa ingen utan.
Men min Staldmål wil nu bort
Sånger af så ångslig sort
Storra lärst wid lutan.

Uti glättigt brödra . lag,
Wil jag Wintrens magt för glömma,
Beswa någd min korta dag,
Och bouteljen tömma.
Köld och drifwor trotsar jag,
Då det bästa nectar slag
Går ur hålen strömma.

Den Femte:

Lyckan, Moralist Sång.

Hwi stäbar du med säradt öga
De Fästens prakt, som skryt och wåld
I samråd bygt omkring de höga;
Der smickret dånar dem för sold;
Och der i trots af tömda länder,
De trugat Wæddans högsta stätt
Ur sjelfwa Indiernas händer,
Som sopat sina rika stränder,
Och synat sina grufwors natt?